

PAPILLU

—Au! Torna'm aquella fotografia.

—Ja la tens al moneder, dona. Te l'acabo de ficar i no te n'has adonat?

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA
SOBIET, FLORENTINA IRUSA, MORE-
NILLA i NINA UTRERA.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÓNICA, 6
Coliseum de la barrilla i del bon humor.
Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4
del matí, pel jazz-band del popular Torres

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Rojas-Capardó.
Gran èxit del drama en 7 actes LA
LAUREADA DE SAN FERNANDO. Di-
vendres estrena de NUBES DE FUEGO.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admirareu les més aplandi-
des estrenes del music-hall.

POMPEIA

Especterant companyia de vodevil. Les
més ben fetes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
El vodevil de gran èxit LA SEGONA
NIT DE NUVIS

Café LA GUINDA BAR

Rambla Sta. Mónica, 9, i Ginjol,
Telèfon 4788 A = Elegant caba
a l'estil dels millors de París i New-York. UNIC A BARCELONARET 9
Dancing-Jazz-Band, de 7 a 9 vespre i de 11 a 3 matinalada. Elegants i bells
«tanguetas».

TEATRO NOVEDADES

Gran companyia còmico-lírica, dirigida por LUIS J. MAU-
RENTE y el MTRO. ESPEITA, de la que forman parte:
MARIA CONESA. — Gran èxito de LA MASCARA ROJA.

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALCAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA

SENSE FIADOR : RESERVA ABSOLUTA

Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, prat. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort moderna — Carrer Ballesteros, núm. 185. Telèfon 187 G.

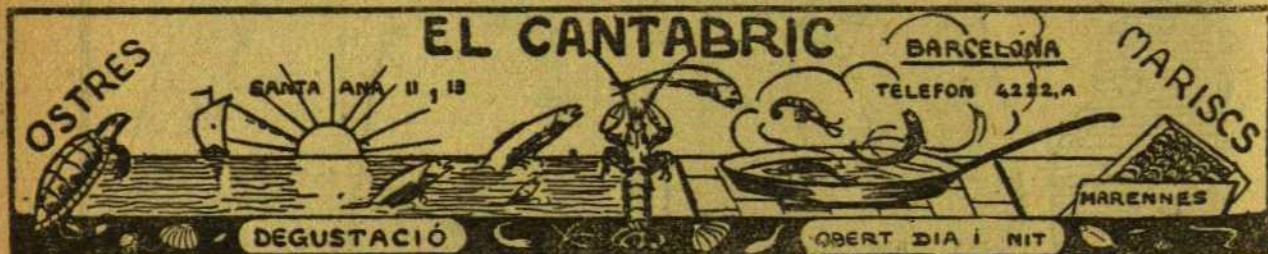
Ya se ha puesto a la venta la pre-
ciosa comedia cinematográfica

El Hombre sin Nombre

Basada en la película de igual título que
actualmente se proyecta en Barcelona

Precio: 1'50 ptas.

PUBLICACIONES MUNDIAL
BARBARÀ, 15

SI VOLEU RIURE, DEMANEU

A

STRACANCIA
SUPERFINA

d'En Buendia i Gassol

Val 50 cèntims

DEMANEU

V

ODEVILS
PAPITESCS

Preu: 50 cèntims

De venda en la nostra Administració.

Radacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors.—No es retornen els originals

PAPITU

ESTAVA posat de colzes sobre la taula i amb les mans al cap com aquell que'n rumia alguna, fent volar la imaginació—lo qual és un esport gairebé tan perjudicial com el de fer volar l'estel—cercant un tema per aquestes tamborelles literàries que cada dimecres tinc l'honor d'executar davant del públic, quan va cridar-me l'atenció el repic de la pluja sobre els vidres del meu balcó que restaven entelats per l'aigua i pel vapor.

Parin compte en que ara, dient que el vapor és un producte de l'aigua, podria fer un xisto nàutic, i que me'n guardo per respecte als marins i als ultra-marins, que són suscriptors del PAPITU.)

Plovia! Els carrers mullats i fangosos de la ciutat, amb un sostre baix de paraigües gotejants, sota dels quals tantes paraules dolces i tants contactes íntims s'hi han registrat, m'ofereixen un tema ben sugestiú i papitesc.

Les hores de pluja, que tan molesten als cirabotes i als que no tenen paraigua, són les hores més propícies a l'amor.

Elles us ofereixen l'avinentosa d'admirar—altra volta, després del maleït retorn a les faldilles llargues—l'incitant dibuix de les delicioses cames femenines, que han cobrat de nou son perdut prestigi pecaminós al quedar cobertes pel caprici de la moda actual.

En les hores de pluja és quan, si teniu un paraigua a mà, podeu oferir son protector donar a la primera xicota bufona que es vagi mullant pel carrer.

I tot és començar; perquè la convivència sota el mateix sostre, encara que aquest siga tan feble como el d'un paraigües, pot continuar, i fins rematar-se a gust, sota un altre cobert de més resistència, com per exemple, el de càn Prim.

La pluja escampa per tot la seva humitat benfactora; i del mateix modo que porta saó a les plantes del camp, i veieu com fa créixer el nap, com molseix la patata i estova la figa, posem per casos agrícolis, ufana també les flors de ciutat que són les xamoses nenes de pitrera camosina i d'ulls guspirejants, que semblen po-

sades per una comissió municipal d'ornat, a fi de que els veïns no es fixin en el fang i demés brutícies urbanes.

La pluja—torno a dir—posa en elles la deliciosa carícia de la seva humitat, i quan una dona us diu: «Ai, que humida em trobo;estic tota mullada» ja podeu tirar al dret perquè ben segur que la trobareu a punt de carmel.lo.

Demés, l'aigua del cel, que porta decorat propi com les cupletistes de *postin*; un decorat de núvols i de grisors que s'escampen com impalpables gasses per tota la escena; que fa moure l'agulla baromètrica i fins la que no és baromètrica, exerceix una misteriosa influència sobre el sistema nirviós de les dones, deixant-les propícies a lo que els *tunantas* en diem el *mullader*. Per això diuen els castellans que «*siempre llueve sobre mojado*», encara que potser millor seria dir *siempre se moja sobre llovido*.

I la voluptuositat que se experimenta veient ploure des de un llit on estigueu resant la Metània de Venus en companyia de la dona estimada?

Es lo més deliciós que es pot gaudir. Els petons són més tebis i més humits; les abraçades són més estretes i apassionades, com si busquesin un refugi més íntim i més segur contra les inclemències del temps.

I al pensar que mentre vosaltres paladegeu l'amable guariment d'una cambra femenina, tèbia i perfumada, n'hi han d'altres, la majoria, que en aquells moments passen fret i xapotegen pel fang; sentiú un plaer egoïsta i refinat, com si el repic de la pluja sobre els vidres del balcó fos un avís de la gent que hi ha a fora; que voldria entrar, que us enveja aquell lloc regalat, i que no podrà mai satisfer el seu desig, mentre vosaltres estigueu darrera de la porta i tingueu força per anar pitjant...

RETALL

—Un doctor ronda ta porta
i un escrivà encar t'adora—
li digué a una conradora
un altre, també de l'horta.

—No és estrany, manífacer—
respon ella fent-ne broma;—
com que ells són gent de ploma,
van a l'encalç de tinter.

L'ESCOLANET

SEMPRE HI HA UN PITJOR

La senyora Mònica estava embabiecada amb el seu nét. Tenia set anys i era una monada, tan ros, tan fresquet, tan eixerit.

Un dia mossèn Pau li digué:

—Per què no el deixa ésser escolà?

—Perquè es tornen massa murrís! Es beuen el vi de les canadelles.

—Això són llegendes, senyora Mònica. Al meu costat no hi ha por.

—Com vulgui doncs.

I el noi, vestit d'escolanet, aprengué d'ajudar missa, a repartir candeles en els funerals i a captar pel pa de Sant Antoni, o pel culte de Sant Roc... Tothom deia:

—Quin escolà més bufó!

I a la senyora Mònica li queia la baba. Tan encantada n'estava, que un dia, davant d'unes visites, li preguntà:

—Digues, Ramonet. Estàs content d'ésser escolà?

—Sí, àvia. Els altres escolans em tenen una enveja!

—Per què, maco?

—Perquè a mi és el que més donen pel cult'...!

—El senyor Guitart hi té molta afició al tennis, igual que la seva senyora; sempre està amb les pilotes del seu marit a les mans.

HOME que sofrís distraccions tan grosses com en Quimet, no en trobarien en part de món, ni buscant amb candelletes. Tenia tan poca memòria, que molts cops sortia de un pixador amb la... llengua fora.

En Quimet va enamorar-se d'una xicota guapassa i com cal i va demanar-li relacions i va casar-s'hi. No els contarem el feix de distraccions, còmiques les unes, semi-tràgiques les altres, que sofrí durant el prometatge, doncs com va donar-se el cas de que ella, la promesa, també era distreta fins el cap d'amunt, semblava talment que's fessin competència.

La nit de nuvis en Quimet la passà feliç com poques. El xicot, distret com era, no va recordar-se d'observar si hi havia hagut dallonses, i a la matinada, cansat de grimègia, s'adormí com un tronc.

A l'endemà la raspa trucà la porta.

—Ei! Que són les deu!

Els nuvis obriren els ulls carregats de son. En Quimet veié una dona al costat seu i sense recordar-se de que s'havia casat, allargà el braç, agafà el portamonedes i treient d'ell un duro i una pesseta, donà les monedes a sa companya de llit.

—Té!—digué badallant.—El duro per la mestressa i la pela per tu!

I ella, mig dormida, agafà les monedes, deixà el duro a la taula de nit, es ficà la pesseta dintre de la mitja i murmurà:

—Gràcies, ros!

I s'adormiren de nou.

CONVERSA

—Caram, senyoreta! Quants anys que no la veia!

—Digui'm senyora...

—Ah! S'ha casat?

—Sí. Ja fa temps... Ara m'he establert a Vilanova dels Taüls.

—I... li va bé?

—Déu n'hi doret!

—I quantes criatures té?

—Trenta dues... Però espero tenir-ne més encara.

—Redena! I com s'ho ha fet?

—Miri: simpatia que té una...

—Però els deu haver tingut de cinc en cinc!

—I ara! Què s'empatolla! Si li parlo de les nenes que vénen al col·legi! Què no ho sap que sóc mestressa?

—Ah!

—Al principi es mostrarà estrany, però després els tractarà com de la família.

LA GUERRA

EN una reunió familiar, la senyora Pona, que s'havia casat en segones núpcies feia mig any, va presentar el nou marit a ses amistats.

—Aquí on el veuen, és molt bo, però malgrat això no puc oblidar al meu Robert, el meu primer espòs... Pobret! Tan carinyós, tan lleal... Va morir a la guerra... Era un valent!

El nou marit, que feia el paper de met, exclamà amb to compungit:

—No diguin, que és una cosa terrible la guerra. Fa la infelicitat de molta gent...

EL SERVEI FERROVIARI

Ai, gendre meu! Vinc morta!

—Què li ha passat?

—A la estació que de què que un tren m'aixafa.

—Caram!

—Sí. Em creia que no venia cap tren i he traspassat la via. Quin esglai! El correu venia brunzent... Sort que venia uns minuts retrassat, que si no, no ho conto.

—Sí, són un fàstic els trens d'Espanya. Sempre retrassen!

(PER A DONES SOLES)

Les coses que passen entre homes i dones, amb tot i ésser tant velles com el món i haverse'n parlat i escrit tant i tant, seran sempre un tema inagotable, i d'ell en restarà eternament un caire inèdit, que donarà marge a que pels segles dels segles tothom hi pugui dir la seva.

Contra la opinió de la majoria dels que han escrit sobre la matèria, des de Sant Agustí fins l'autor del *Rigoletto*, que ha fet axiomàtic allò tan popular de

La donna e mobile

jo vinc a sostenir que la dona és el ser més desinteressat, més constant i més fidel en les seves afecions.

Es cert que hi ha moltes adúlteres, però ningú em negarà que són molt més nombrosos els homes que falten a la seva dona.

Es més; sense por de que ningú em rectifiqui, afirmo rodonament que no hi ha cap home casat o amistançat, que pel cas és lo mateix, que no hagi fet portar banyes a la seva dona si ha tingut ocasió. En canvi, són moltes les dones, moltíssimes que, sense fer cap sacrifici, es mantenen fidels i enamorades del seu home.

I això que moltes d'elles tenen la convicció i fins la seguretat de que són enganyades.

L'egoista és l'home. Aquest és el que ha inventat el crim passional i fins l'ha legalitzat, no per passió, no per amor, sinó per un excés d'amor propi, que es dóna de bofetades amb el vertader carinyo.

Veïam si no, quin home fóra capaç d'haver presentat al Parlament del seu país la proposició que va formular a Praga una jove diputada txec-slovaca, portada del seu amor a la humanitat.

Aqueixa senyora, dolguent-se moltíssim de que la guerra gran hagués fet desaparèixer dotze milions d'homes en la virior de la seva etat, va proposar que per a reparar ràpidament aqueixa inmensa pèrdua humana, el Parlament acordés que cada ciutadà txec-slovac s'encarregués de dugues senyores, amb lo qual es doblaria la producció. De manera que si l'exemple fos seguit per les restants nacions d'Eu-

ropa, d'aquí un any s'haurien recuperat amb excés els contingents malgastats en els camps de batalla.

Com es pot veure, aqueixa iniciativa no té res d'afalagadora per la dona, que demés de soportar al marit únic, tindria de compartir llur sobirania domèstica amb una altra dona i reduir a la meitat les seves satisfaccions matrimonials.

Ço demostra que la dona és capaç de més alts sacrificis que l'home i que es resignaria fàcilment a una fidelitat gairebé impossible de trencar, perquè en aquest nou *menage a trois* l'una esposa vigilaria a l'altra i no hi hauria medi de burlar al marit... com no es posessin d'acord totes dugues. I això ja saben prou els homes que és més difícil que arribar a una aliança franc-prusiana.

Volien dir-me si es trobaria cap home amb prou desinterès per a proposar una cosa semblant en sentit invers, o siga resignar-se a compartir amb un altre home el llit de la seva muller?

Ja sé que podrien citar-me casos... pràctics d'aquest exemple, però els tals són uns cinics que fan el desentès i ho consenten perquè els hi val diners o dinades.

Però no es tracta de fer-ho per interès, sinó per altruisme. Creuen sincerament que n'hi hauria algun capaç de proposar-ho? Jo estic segura de que no.

ISABEL

CONTESTES

Maria de la O.—Si em vol creure a mi no es casi. El casament és una joguina deliciosa que ens fa glatir mentres la veïem exposada a l'aparador, però que quan podem abastar-la i emportar-nos-la a casa, fem com les criatures: volem saber com està feta; la trenquem i veïem que està farcida de desenganys.

Pimpinela.—Si vol que el seu amant no l'enganyi, desarmi'l sempre abans de sortir de casa. Agoti-li totes les energies i veurà com li guardará fidelitat.

Ramoneta.—Sí, senyora: ara es porta molt la camisa de seda negra, que per cert té molts aventatges; entre altres el de dissimular l'aparició d'allò que tant escama als homes.

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

Un metge amic meu, que és dels que entenen — al *tanto* linotipista! No em parteixi aquesta paraula perquè voldria dir una altra cosa ben diferent. No és lo mateix dir *en tenen* que *enten*, perquè de tenir-ne c'hec que en tenen tots, mes entendre ja no és tan corrent—dels que entenen les malalties més lletges, ara vol canviar d'especialitat i està estudiant les característiques del tifus, que per cert haig de fer constar no tenen res que veure amb les característiques de sarsuela.

Quan el meu amic me va assabentar de la seva nova afició, jo vaig oferir-li una ajuda, cosa que tractant-se d'un metge ja sabia el valor que tenia, doncs ell n'havia hagut de donar moltes en aquesta vida.

Vostès potser quedaran sorpresos del meu aspecte clínic i estranyaran que tracti d'aquesta qüestió des d'aquest lloc, ignorant la relació que el tifus pugui tenir amb el teatre.

Doncs sí, senyors; un teatre pot lliurar-se de tenir blenorragia, per exemple, però no s'escapa del tifus.

Es més; l'únic lloc on el tifus presenta un caràcter endèmic, permanent i etern, és al teatre. Es com si diguéssim una enfermetat de plantilla.

Per això vaig indicar al meu amic metge que en devia fer un estudi complet si és que volia dominar la matèria.

El tifus del teatre és, però, una plaga benigna i fins necessària.

Per si no ho saben, es dona el nom de *tifus* a tots els parroquians conseqüents, que per naps o per cols, entren sense pagar, i tenen dret, un dret tàcitament reconegut, a seure a la platea cap a les últimes files, on n'hi han que fins s'hi porten el ressopó.

El *tifus*, generalment, està compost per els amics de l'autor que estrena, els familiars dels còmics i els veïns de tota aquesta gent que un dia hi van com a convidats i després prenen certa confiança amb els porters i acomodadors, i per últim hi entren per dret propi amb tanta autoritat com la mare de la primera tiple, o el *novio* de la dama jove.

Com que el meu amic va volguer estudiar d'aprop aqueixa modalitat patològica, hem dedicat la setmana a conèixer els distints casos de *tifus* col·lectiu que hi han a Barcelona, i això m'hauria servit per a omplir unes quartilles, que de altre modo, les hauria omplert el *Toto*.

Primer cas, i el més formal; diguem-ne un cas com un cabaç. «Novetats»: El *tifus* aquí el formen una colla de senyors vells que hi vénen gratis per... bemols: perquè ja hi venien en temps de l'Elias, i s'ho han pres com una obligació.

L'únic que els hi agrada són les cançons de la Conesa; diuen que és una cupletista estúpida, i quan ne parlen sembla que tinguin una nosa a la boca. És que se'ls infla la llengua. De tot lo demés en diuen *pestes*. Obres, companyia, decorat, etc.; tot ho troben dolent i si gosessin demanarien l'import dels seients que no han pagat.

El *tifus* de «Romea», gairebé tot està format per intel·lectuals, que aleguen com a mèrit, tenir una obra dormint en l'arxiu de Comptaduria quatre o cinc anys de carrera. Aquests senyors analitzen *Els últims Rovellats* i diuen que no té qualitat, que sembla feta d'un escriptor de *La Virreina*. En canvi, elogiuen desmesuradament *L'oiseau bleu*, perquè els hi han dit que és rus, i creuen que a l'hivern tot lo rus va bé.

El del «Victòria» ve a ésser una sucursal del Sindicat d'actors. Allí s'hi reuneixen tots els còmics sense feina per a dir mal d'en Manolo Fernández, i gosar veient que el ¡*Vaya calor!* no es calfa la taquilla. Perquè això sí; els sagrats membres de la confraria del *tifus* s'enfaden quan va gent *puginant* als teatres perquè això vol dir que tots els membres de què es parla s'han d'alçar. I no hi ha res més difícil que fer aixecar un membre... d'aquells.

A l'«Espanyol» hi va un *tifus* de veïns dels Encants, que és el barri d'en Santpere, i encara que són gent de bona fe, ja comencen a trobar-hi pèls quan fan una obra massa temps seguit. Ara, però, estan encantats veient *La mare pecadora* i *El poble és mestre del Rei*, perquè riuen i ploren; és dir, «plou i fa sol» com quan *les bruixes es pentinen...*

Com que és tard i vol ploure, deixaré per a un altre dia la continuació d'aquests estudis clínic-teatrals.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

ESTEM de dol. La dissort plana damunt el cap de tots els corridors. Nostres autoritats han acordat la «despatatització» de Barcelona, la «destuberculització» de Barcelona.

Nosaltres protestem seriosament d'aquesta su-

pressió d'un article de primera necessitat tan important com la patata. Què farem sense patates? Què farà l'obrer sense patates? La patata és quelcom tan fonamental per la vida de nostra ciutat, que prohibir el seu lícit comerç, el seu «toqueu i remeneu», equival a voler provocar un greu conflicte d'ordre públic.

Un music-hall sense patates és tan poca solta com un bacallà amb patates sense bacallà. Les senyores de music-hall es tornaran a posar aquells pantalons tapats que fan tan fàstic. Cantaran cuplets carrinclons, i tot lo més, com a concessió suprema, es treuran un pit. Quina pena!

Allò d'ensenyar-ho tot, fins la fe de baptisme, ja ha passat a la història. Cantem-hi un «responso» en sufragi de les benaurades patates, que ja no tornaran mai més!

Aquesta mida sembla haver omplenat de tristesa els nostres més papitescos music-halls. Enlloc es fa aquella barrila tan nostra que aixeca els... esperits més ensopits i escèptics.

Pobre senyor Ramon! Ni esma va tindre d'anar enlloc la setmana passada!

Ho deia, amb llàgrimes als ulls, al seu amic de grimègia senyor Canons.

—Res! Els music-halls semblen internats de senyoretetes.

—Però be podrà dir-me quelcom, senyor Ramon.

—Sí, senyor Canons. Miri: a l'Eden Concert, que encara és la catedral de les «varietés», la Teresina España canta unes coses flamenques, amb guitarra i tot, que treuen foc pels caixals. També hi ha una mosseta més maca que la Carolina Otero, cinquanta anys enrera, que es diu Maria Lòpez, i porta de cap a tota la Associació de la Premsa Diària de Barcelona. Canta i balla com un àngel, si és que els àngels canten i ballen.

—I als demés llocs de perdició, què?

—Al «Palace» hi hagut una deserció.

—De qui es tracta?

—De la Sara, la mallorquina. La florista m'ho comunicà. «Què no ho saps, «mariposo imprudent»?—em digué.—La Sara ha posat botiga de roba blanca!»

—Ho trobo molt posat en raó. Molt més que ço que fan més de quatre, que procedeixen de la cuina i tornen a la cuina.

—A la cuina francesa.

—Naturalment! Però on he trobat un exemplar magnífic del *rico tubérculo* ha sigut a «L'As».

—Què em dju?

—Com em sent. Un exemplar que no corre gaire. Un veritable «Royal Kidney».

—Això deu ésser quelcom de futbol...

—I ca! Royal Kidney és la «patata temprana», patata jovenívola, tendra, suau...

—No descrigui que em roda el cap.

—Al «Monte Carlo» hi treballa d'estrella—en Comas i Solà té que veure-hi—aquella senyo-

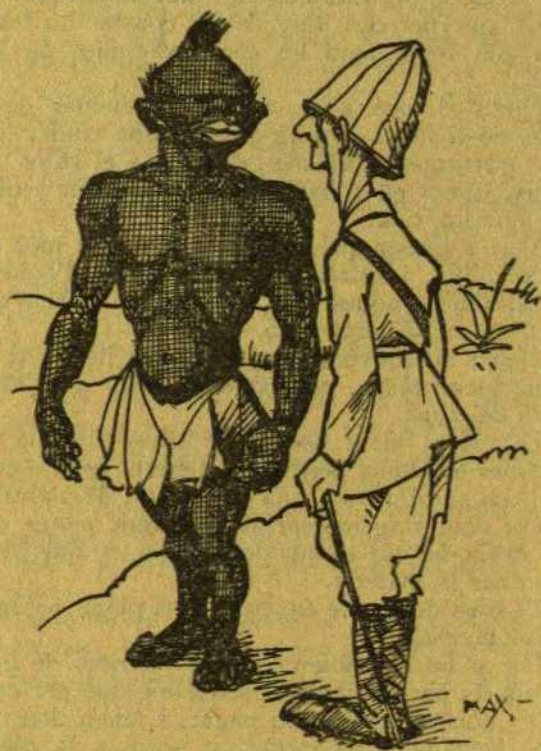
ra alta, ferma, amb uns ullarros com síndries, que es diu Lluïsa de Tormes. Per cert que en Solsona, aquesta mena de Cipriano de Bergerac de València, sembla que té ganes d'estrellar-se per ella.

—O amb ella...

—Al «Pompeya» hi hem vist una humorada de costums morunes titulada «El Gran Sultán», que ens ha fet l'efecte de una carta de caloyo, on la «Amaya»—aquella mossà que porta boig a l'Aldaz—hi fa de odalisca, i cregui que dóna ganes de cridar «visca l'Abd-El-Krim!»

—Arabesc està, senyor Ramon...

—Això és lo que necessitem tots: arabescos...

—La meua dona està abraçada...

—Oh! Si que té un negre per-vindre...

RECALL

Conten que cert canviador ric va fer-se per minuts; però sa muller Lionor diu que ho deu tot a un senyor que li cercava els menuts.

EL COUPLET DEL PAPITU

LA ESTUDIANTA

I

Veient-me tan aplicada,
el meu papà i la mamà
la pensada van tenir-ne
de al Institut fer-me anà.
Fàcil els cursos aprovo,
degut a que'ls professors
qualifiquen a les mosses
amb promptitut i amb amor.

Refrà:

Jo tan sols els hi puc dir
que durant varies anyades
el professor de dibuix
a totes les ha aprovades!

II

Es el dibuix una cosa
que m'engresca de debó,
doncs vaig començar fent nassos
i ara faig ja algun senyó.
L'altre dia, per «modelo»,
varen donar-nos un llit,
i el professor s'empenyava
que'n féssim un de petit!

Refrà:

Jo tan sols els hi puc dir
que'l professor l'altre dia
va demanar, molt atent,
si jo la regla tenia!

III

Quan jo, d'aquí unes setmanes,
acabi el batxillerat,
la carrera vull seguir-ne
de metje a la Facultat.
Com allí l'anatomia
s'estudia al natural,
cercaré un company amable
que tot m'ho ensenyi com cal.

Refrà:

Jo tan sols els hi puc dir
que no dubto gens ni mica,
doncs tan sols fent la carrera
hi ha dona que s'ha fet rica.

HISTÒRIA D'UN SAVI ALEMANY I D'UN SEU DEIXEBLE QUE TAMBÉ TIRAVA PER SAVI

QUAN se conta un fet de la vida d'un savi, s'ha de tenir molt compte en què aquest savi sigui alemany, perquè si no és alemany ja no impressiona. La gent no hi està pels savis dels demés. No li fan l'efecte de savis.

Per això aquest nostre era alemany, i de lo més savi que corria. Estava atapeït, replè, farcit de ciència. Era alt, gros. Portava ulleres, és clar, perquè un savi sense ulleres ja no sembla tan savi. Tenia una barba i uns cabells vermells, de vermell de safrà. Era pelut com una mona. I era metge.

Tenia, com tots els savis que s'estimen, un deixeble preferit. Aquest deixeble era un beneït que prometia ser tan savi com el mestre.

Un dia van avisar al mestre per assistir a un part que es presentava difícil. Però la nit abans

havia plogut, encara estava molt núvol, i el mestre, que era soci d'una Penya Esportiva, tenia organitzada una partida per anar a buscar cargols. I va enviar al deixeble preferit al part.

Quan a l'endemà el mestre va tornar del camp, tot enfangat i esgarrinxat i amb cargols fins a les orelles, el deixeble encara no havia tornat.

Quan se va haver rentat, afaitat i mudat—tres horetes de feina, perquè el pobre savi venia més brut que una guilla,—el deixeble encara no havia tornat.

Va tornar cap-el-tard. Semblava que també vingüés de buscar cargols. Venia amb els cabells esburripats, la cara groga com un rovell d'ou, brut i estripat.

—D'on ve?—li va preguntar el savi, estranyadíssim.

—Del part.

—Com ha anat?

—La mare, morta...

—Cristo!

—La criatura, també.

—Recristo!

—I al marit, que estava allà ai costat, sense volguer li he clavat el bisturí, i és a l'hospital, morint-se.

El pobre savi estava esmaperdut.

—Si que, *amigo*, si el deixen fer... I no ha fet més desgràcies?

—Per avui, no.

—*Bueno*; doncs... no en parlem més.

I va passar temps, perquè de temps sempre en passa. I van enviar a buscar al savi per a que assistís a un altre part, perquè de parts sem-

pre n'hi ha. I aquell dia el savi també tenia un compromís i també havia d'anar amb la Penya Esportiva a buscar cargols. I també va enviar en lloc seu al deixeble.

A l'endemà, quan va tornar i es va haver rentat i afaitat i mudat, el deixeble encara no havia tornat.

Quan, cap-el-tard, va entrar, tenia el gest triomfal i la cara plena d'alegria.

—Què—li va preguntar el savi, no gaire tranquil.

I el deixeble va contestar:

—El marit, viu!

NO VAL A INSULTAR!

PRIMER ACTE

(Al carrer. Una senyora amb aspecte de fera corripia passa de pressa. Un senyor a un amic):

—Quina dona! Sembla un camell!

(La senyora crida a un guàrdia):

—Aquest senyor m'ha insultat! M'ha dit «camell»! Detingui'l.

(El guàrdia diu al senyor):

—Faci el favor de seguir.

(Tots tres fan un grup i se'n van pel fòrum.)

SEGON ACTE

(El delegat):

—L'insultar a una senyora està castigat amb cinquanta pessetes de multa.

(El senyor):

—Es a dir, que per haver dit «camell» a aquesta senyora, haig de pagar deu duros?

(El delegat):

—Sí, senyor.

(El senyor, mentre paga):

—Ja és car, ja! I, escolti: de dir «senyora» a un camell, també fan pagar?

(El delegat, rient):

—No, senyor; d'això, no. Això és gratis.

(El senyor, molt fi, a la senyora):

—Passi-ho bé, «senyora».

La Rambla canvia de colors com els camaleons. Vostès em diran que això passa a tots els carrers de totes les ciutats del món, perquè tots els carrers estan sota la influència de les hores i de la llum.

Però, no, senyors, no hi està, a sota, la Rambla! La Rambla sempre està a sobre, perquè la Rambla, senyors, canvia de color encara que estigui núvol.

Al matí, a primeríssima hora del matí, quan ja no és de nit, però encara no és de dia, té color de fanal de farmàcia: aquells fanals-globos dels aparadors de les farmàcies, la utilitat dels quals —i és de suposar que en tenien alguna, perquè una farmàcia és l'establiment més formal del món—no ha pogut descobrir mai ningú.

Després, un xic més tardet, té color de cafè amb llet, d'aquest cafè amb llet fet sense llet ni cafè—que és com dir: fet amb molt mala llet—que donen als carretons i a les *vaqueries suïsses*. *Suïsses!* Deixa'm riure: Ha, ha, ha, ha!

A mig matí té color de llimonada, sobretot al mercat de flors. Més val que no insistim en aquest color, perquè la llimonada, a nosaltres... *naranjas!*

Cap els volts del migdia la Rambla té color de vermut francès: un color clar, daurat, esplèndid...

I al sonar les dotze hores del migdia, de sobte, com en una mutació de teatre, la Rambla es torna de color de caldo: de caldo de malalt, de caldo de gallina, suculent i substancios.

A les primeres hores de la tarda agafa un color de rovell d'ou que fa enternir.

I fins hi ha un moment, un sol moment, que la Rambla té un marcat color de cocaïna—és a dir: un color blanc i estrany i brillant,—d'aquesta cocaïna que prenen tots els pobres, tots els pelats, i que haurien de pendre tan sols en Güell, en Comillas, perquè ells la podrien acompanyar amb un bon bifeç a la tàrtara.

Després la Rambla té color de mançanilla.

I al fer-se nit, quan arriba el crepuscle, color de mugró de dona.

UN MOTIU PODERÓS

LA novella societat que tenia per nom «Defensa de la mutualitat del bacallà i la sardina, en tots sos aspectes», havia d'elegir son primer president.

Vulgues no vulgues, els components de dita entitat s'empenyaven en què el nomenament recaigués a favor del bacallaner Geroni Catarrisc, el qual de cap de les maneres estava disposat a deixar-se convèncer.

Foren esgotats tots els recursos i resultaren debades quantes gestions es feren prop del tossut Geroni; aquest no donava el braç a tòrcer, i no trobant ja més arguments per a oposar al voler de sos companys, en Catarrisc els digué terminantment:

—No, i mil voltes no!... Figureu-vos tan sols que acceptés l'ésser vostre president. Ve un dia de sessió, i alhora s'aixequen davant meu quatre o cinc membres enfutismats, demanant..., què sé jo!, l'ull bo del president, poso per cas. Ja compendreu que això seria pelut de veres, perquè, si perdia la partida, només em quedaria l'ull tercer!

(Nota: Havíem oblidat de fer constar que en Geroni Catarrisc és, per sa dissort, borni de l'ull dret.)

PITUS

LA CANSALADA TERAPEUTICA

EN un dels meus viatges com a corredor de vetes i fils, i en terres de l'Urgell, com si diguéssim entre Tots Sants i Manresa, va passar-me un fet que, per la seva naturalesa, crec convenient que conti en les pàgines d'aquest setmanari.

Devia efectuar un viatge a peu per entre uns boscos que Déu sap lo que guardaven, quan, en ésser a la meitat del camí, una pluja inoportuna vingué a canviar els meus plans, obligant-me a refugiar-me en una casa-barraca que per sort vaig descobrir i en la qual vaig veure que hi vivia una vella sola.

La bona dona al principi es resistia a estatjar-me; però, en vista dels meus precés i de la impossibilitat de continuar la meua ruta, va accedir a què dormís a la pallissa.

Tan bon punt vaig estar instal·lat a la meua «habitació», i sentint que els budells em demanaven alguna cosa, puix des del migdia que al meu cos no hi entraven aliments, vaig pensar que potser per algun recó trobaria quelcom, quan els meus ulls van fixar-se en una gerra que restava per allí oblidada i esperançat vaig posar la mà dins, trobant-hi, amb gran sorpresa meua, un tros de conna de cansalada que, encara que com a rànica no tenia res que envejar a la vella de la casa, a mi em va semblar més bona que un sopar de duro dels bons.

Estava a punt de trencar el son pensant amb el regust del meu «sopar», quan vaig sentir unes exclamacions que venien del quarto de la meua hostalera.

—Ai que em moro!... Ai! Ui!

Creient que es tractava de lladres, i per evitar responsabilitats, vaig córrer en defensa de la vella cap el seu quarto, el qual vaig trobar-lo tancat, preguntant-li quina era la causa del seu mal.

—Què us passa? Què teniu? Que us puc ésser útil?

—Ca! Ai!... Vós no el podeu calmar el meu mal...

—Però, dona, si necessiteu alguna cosa, jo...

—Doncs, mireu: aneu allà on dormíeu; dins d'una gerra hi trobareu un tros de cansalada; porteu-me-la.

—Però...

—Ja us diré... Es que tinc morenes, i passant-m'hi la cansalada em calma el dolor.

LA GANA, S. EN C.

—Que no hi és el cafeter?

—S'està carregant la cafetera.

GANSADAS AL EN GRUESO

Hoy no estoy de barrila. Me pasan cosas muy crespas y haría hongos con cualquiera que me llamase culo de olla. Ahora que ya conocen el efecto les diré la causa, pues dicen que el efecto siempre va detrás de la causa. (Esto es bola. Yo he visto a un médico ir al entierro del cliente, o sea, la causa detrás del efecto.) (1). Pues sepan que un morros de órgano femenino me hizo un pedido de 2.000 chistes y ahora dice que son sudados y no los quiere pagar. ¡Y que no paga ni a disparos, el taidí! ¡Sudados mis chistes, que los arpegga todo dios y salen en un gavadal de comedias! Este desengaño me ha llegado al esófago.

Y como no estoy de lomo, y si garlase me metería en mandangas y puede que recibiría, le encolomará lo más fino de los chistes que me han devuelto por ensopidos y ustedes con la mano donde les parezca dirán si hacen o no piza. Allá van:

1.º Dios y un panadero ¿son parecidos?

Si. Porque a ellos les pedimos el pan nuestro de cada día (3).

2.º ¿En qué se parecen los chorizos a los soldados valientes?

En que tienen sangre fría.

3.º ¿Y el carril al hilo?

En que acaba entrando en agujas.

4.º ¿Qué cuarto no limpia ninguna rapa?

El cuarto mandamiento.

5.º Uno que lo atropella un auto, ¿en qué se parece a un matador de figui fogui?

En que lo atropellan por no cruzar a tiempo.

¿Verdad que cosas más neulas se aplauden? Yo he ido a ver a Chapaprieta, para que me hiciera justicia, y me ha enviado a hacer piruetas. Dice que él es del Trabajo y no se embolica. ¡Como si el co-brar no fuese cosa de trabajo cuando el devorador hace el ornio! Pero no nos encaparramos y aquí van unos chistes más:

6.º Un banderillero, ¿por qué siempre sale magullado?

Porque lo menos en cada corrida le dan dos palos.

7.º Una cocinera ¿en qué se parece a un volcán?

En que echa fuego y lava...

8.º Un loro que tenga muchos años, ¿por qué debieran llevarlo al Aleazar?

¡Porque es un viejo verde!

9.º Lo más apropiado para un confite-ro, ¿qué es?

¡Tener palabras dulces! (3).

10. Cuando una cabra grita en el monte, ¿en qué se parece a un suelo enca-rado?

En que ¡res-bala!

¿Es verdad que Casanovas quiere ser diputado? ¡Caray! ¡Qué envidia tendrá Ráfols! Ahora, que si va con Xenius, me juego un pez que es al pote. Tiene mala estrugancia. Yo de él iría solo, o con Pi-nilla. Pero, dejémonos de órganos y vean qué chistes he confeccionado:

11. ¿Por qué una mujer no quiere ir a Murcia?

Para no pasar por Mula.

12. La Universidad y la provincia de Almería, ¿en qué caray se parecen?

En que tienen Berja.

13. Una buena compañía de ópera, ¿en qué se parece a una chica guapa?

En que tiene buenos bajos.

14. ¿Qué operación financiera ventajosa hacen las mujeres?

Pues cuando compran medias, que por las medias dan los cuartos.

15. Los que van a pagar la contribución ¿en qué se semejan a los carpinteros?

En que hacen cola.

¿Ya saben que tengo relaciones? Sí; y si no hay estorbo y todo va como cale, me casaré. ¿Qué dicen? ¿Que será el año del escoror? ¡Y un carnero! Mi futura es cachonda como una camisa de dormir y más rica que Creso. ¿Que es bola? ¿Que es Creso de bola? ¡Ya lo sentiréis a decir, ya! Entretanto, aquí os encolomo unos chistes más:

16. Un cuento para marrecos, ¿en qué se parece a un invierno en el Pirineo?

En que no puede faltar el-hada...

17. El abecedario, ¿en qué romance se parece a un policía?

En que d tienea.

18. ¿Qué dios de los chinos es el más sucio?

El de la bebida, porque Baco chino.

19. ¿Qué fruta no se cae del árbol?

La pera. Porque es-pera en la rama.

20. Una carta ¿en qué se parece al barco «Victoria Eugenia»?

En que va-por correo.

¿Hay, o no, abundancia, vatua nada mundo? ¡Si a mí me manan como a los asnos los pedos! Si me pongo a hacer chistes y tienen que decirme basta, como a una mujer del campo. Veán, veán éstos, que son superfinos y académicos:

21. ¿Un misto se parece a un toro?

Si. En que prende por la cabeza.

22. ¿Dónde se dan más pisto los médicos?

En Belmonte. Todos dicen que son el médico de Belmonte.

23. Una bombilla vieja de carbón, ¿en qué se parece a un tonto?

¡En que es de pocas luces!

24. ¿Por qué no debe uno farse del que va a coger pajarillos al bosque?

Porque hace trampas.

25. ¿Qué ser es más fantástico?

El torero que brinda al sol y sale por faroles.

Bueno: no sigo porque les haría un grano demasiado y acabaría por enfiarles. Pero que les conste que a mí, haciendo chistes, no hay quien me haga la rebana-da, y que en este tinglado soy lo que es Maynés pasando caborias en la Casa Gran-da. ¡Ah! Y enviad pañas, que estoy a la sopa (4).

BUENDIA Y GASSOL

(1) También si uno roba un efecto y lo cogen, primero viene el efecto y luego la causa... por jurados. ¡Ves éste!

(2) Pues no son parecidos, porque Dios perdona nuestras deudas y el panadero no.

(3) Y no tener miedo al coco y chuparse la yema de los dedos, y estar acaramado con la flavia, y tener un sombrero color crema, y encuadernar los libros con pasta y pintar al pastel, etc., etc.

(4) Esto lo dice para despistar. Que conste.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—Un ciego ¿por qué resulta muy católico?

—Porque no ve-na.

...

—Los proyectos de ley ¿en qué se parecen a los huevos de Turquía?

—En que van a las cámaras.

...

—La posición del que duerme boca abajo, ¿en qué se semeja a una mesa de noche?

—En que no es cómoda.

...

—¿Cuál es el hipo más molesto?

—Pues la hipo-teca.

NUESTRO FOLLETIN

Mucho lo hemos rumiado, pero al cabo de abajo hemos decidido dar gusto a nuestras lectoras. Un pedo de éstas, seguramente unas sueña-tortillas, nos habían pedido, hasta darnos la gran hojadelata, que publicáramos un folletín con una novela de estas que tienen torrefactas a las damas. Y, al fin, las damos por el morral, y después de mucho barrinar, hemos escogido la sensacional y espantarrante obra

«¡QUE NO ME TOQUEN LOS SUEVOS!»

original, salvo afanada más o menos, del ilustre funcionario de Hacienda don Pablo Laseo de Urgel.

En dicha obra, que es la obra de Laseo, se narra, con salero y traza, la invasión de la Roma pagana por los suevos, unos bárbaros que todo lo hacían malbién, y el encaprichamiento que la patricia Gala tomó por los suevos, a los que, como buena pagana, pagaba el vermut gotoso.

Junto con escenas que harán romper de reír, las hay sanguinolentas, que ponen los pelos puntiagudos. Estamos seguros de que nuestro folletín, que para mayor solemnidad comensaremos a publicar el día que se inaugure el Metro, tendrá un éxito estupefaciente.

ROMPECUELLOS

Nos jugamos 13 céntimos a que no endevinan esto:

Verde mar
LALA Verde eléctrico
Verde botella

OS OS

Dsev N

Cara de rap
Cara de cul
Cara de lloro

¡Apa, guapos! ¡Aquí queremos ver la traza!

—El director diu que de veu no estàs malament; però que la tens petita.
 —Pregunta-ho a la seva dona...

PETICIONS

—Venia a veure si em voldria donar la seva filla...

—I ara! Fugi d'aquí! De cap manera!

—Bé, doncs... I no me la deixaria per un quant temps?

(De Ruy Blas.)

INTERCANVIS

—A vostè la cuidaré de franc... però haurà de donar un projecte de la meua clínica a tots els seus «clients»...

(De Le Rire.)

UNA RAÓ

El magistrat.—Per què no va portar a la Comissaria la cartera que va trobar al carrer?

—Perquè era tard.

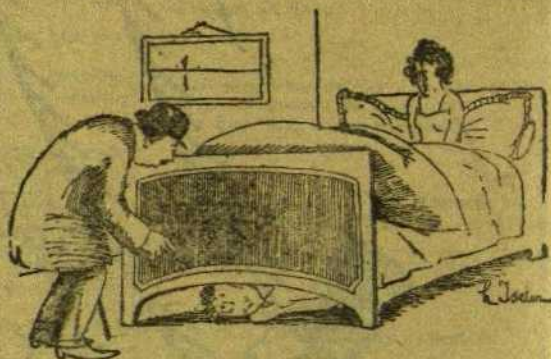
—Bé. I a l'endemà matí?

—Era tard.

—Com?

—Ja estava buida.

(De The Humorist.)

—Escolti, senyor: ja que és aquí baix, vol tenir la amabilitat de veure si troba un «gemelo» que he perdut aquest matí?...

(De Sans Gêne.)

UN DESIG

La muller, prenyada, acompanyada ja de sis criatures, pregunta al marit:

—Tu, què voldries que fos? Nen o nena?

I respon ell, malhumorat:

—Jo? Hidropesia!

(De Sans Gêne.)

VIATGE DE NUVIS

El nuvi.—Si hagués sapigut que el túnel era tan llarg!

La núvia.—Ah! Però, no eres tu?

(De Sans Gêne.)

—Mamà, vols que pugi al terrat a veure l'aeriplà?...

—Sí, fill meu... però no t'hi acostis massa...

(De Le Rire.)

SETMANA SANTA

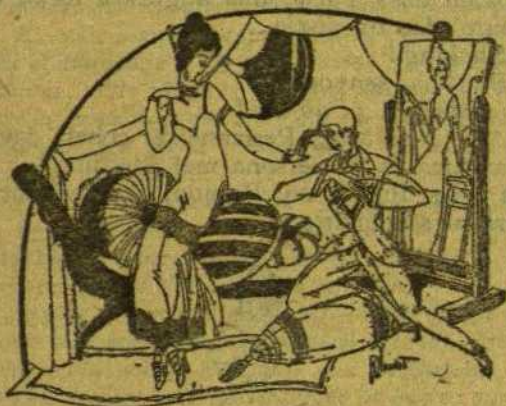
Un bordegàs s'acosta a una parella de vells que, tot mudats, van a seguir monuments, per Dijous Sant :

—Que van a les «estacions»?

—Sí, noi. Per què?

—Falta mosso?

(De *Caras y Caretas*.)

—I ara que el seu marit ha pagat el retrat, ningú pot impedir-me confessar a vostè la meua passió inmensa...

(De *Sans Gène*.)

CRIATURADES

La Roseta feia ja sis anys que era casada i no havia pogut mai tenir la felicitat de què el seu casament hagués donat cap fruit.

Però, a falta d'això, no li mancaven nebotets entremaliats que li feien passar moltes hores divertides, degut al seu caràcter excessivament criaturer.

No perdia cap ocasió per complaure'ls.

Vingué la diada dels Reis, i la Roseta, acompanyada del seu marit, va anar al «Siglo» a proveir-se de diferents joguines per als seus nebots.

En aquell dia, tots anaren a casa la tieta a recollir cadascú el seu obsequi de Reis.

A l'entregar les joguines que reservava per al nebotet petit, li digué :

—Mira : aquest paquet és el que han dut per tu. A la tieta no li han dut res, perquè no té cap nen.

I ell, que ja sembla que estigui enterat de lo que a ella tanta molèstia li causa, li contestà :

—Doncs, mira : si tu vols, ja diré al meu papa que te'n faci un.

CAP GROS

REFREDAMENT

HOLA, Pau ! Encara estàs tan encatarinat amb la Mercè?

—No, noi. Ja m'ha passat.

—Home, m'en alegro. Veritablement hi estaves massa esbogerrat. Es dir, que ara ja te és indiferent?

—Gaire bé...

—Millor. No et convenia. Era molt lleugera i molt coqueta. A tothom feia cara. I era malgastadora... I fins em sembla que molt bruta...

—Home... !

—I fa molt que haveu renyit?

—Si no em renyit !

—Eh ? No dius que ja no te engresca ?

—Es que mi he casat !

COSES DEL MARROC

UNS amics arribats últimament del Marroc ens han contat un cas que mereix ésser conegut pels llegidors de PAPI-TU. Heu's-el aquí.

A la posició de Dar Quebdani van presentar-se, quan avençaven els soldats espanyols, alguns caps de les càbiles pròximes, sol·licitant l'amàn ; el general els el va concedir, i alguns dies més tard els sòtmesos tornaven a fer foc contra les tropes ; figureu-vos la indignació dels nostres i del general que s'havia deixat enganyar !

Així, pot descomptar-se l'efecte que produí algun temps després la notícia de què els enemics demanaven altra vegada el perdó. Quan l'ajudant del general va dir-ho a S. E., afegint que li portaven obsequis en gran quantitat per a obtenir condicions més benignes, aquest exclamà, sense pensar-s'hi ni un moment :

—Res, no vull ! Que se'n vagin més que de pressa ! I si porten regals, ja poden ficar-se'ls al c... ! Tot el que vingui serà afusellat ! Entesos ?

L'ajudant, com que era la seva obligació, repetí exactament aquestes paraules a l'emissari que havia avençat algunes passes. Quina seria la seva sorpresa al veure que ses paraules eren acollides pel moro amb grans riallades.

—I doncs—li preguntà,—tant et diverteix lo que et dic ?

—Veurà : això que el general vol que fem amb els regals, a mi me'n refum, que només porto cinc anells ! Però hi ha un company que porta deu arrobes de plàtans... Aquest sí que tindrà feina !...

LA HISTÒRIA SAGRADA

UN HOME ATENT

En Ferran, quina afició tenia per la Història Sagrada! De tots els llibres que el xicot havia passat, era el que més l'engrescava. Ja ganàpia, ahava pels disset anys, encara sempre en citava exemples, i tenia la ceba d'aplicar-los a tots els moments de la vida.

Un dia, la cuinera de casa seva, *jamona* ardenta i plena de carns, alta, grossa i sapada, s'engrescà amb el cutis finet i el borriçol anunciador de pròxim bigoti d'en Ferran, i valent-se de tots els paranys aconseguí emportar-se l'innocent minyó cap a sa cambra.

Però en Ferran, a la poca estona, en fugí com un esperitat.

A l'endemà ho contava a tots els seus amics.

—I quan et vas veure sol amb ella, no et va venir a la memòria cap tros de la Història Sagrada?—va preguntar-li un.

—Prou! I degut a això vaig escapar-me, deixant-la plantada.

—Com si ho veiés. Vas pensar en l'escena aquella del cast Josep i la dona d'en Putifar...

—T'equivoques. Vaig pensar en l'episodi d'en Jonàs i la balena...

—Ja t'he dit que et vestissis de seguida!
—Ui! Quins humos! Passa aquí dins, que te'ls faré baixar!

En el balneari de Caldes d'Entrecuix hi prenia bany en Ramon.

El tal Ramon era un fresc, i quan prenia el bany—cosa que feia sempre de bon matí—ho feia amb aquell trajo que al nostre pare Adam Déu nostre senyor li va fer a la mida.

Una matinada, al sortir del bany, es dirigia tot nuet a sa cambra, quan a mig corredor es topà amb miss Thela, una angleseta ideal, que al veure'l feu un xiscle...

—Shoking!

—Bon dia, senyoreta.

—¡Cúbrase! ¡Cúbrase!

—Ah! No! Mai! Permanèixer cobert davant d'una dama és de persona mal educada.

La miss fugí i en Ramon, tranquilament, s'entrà al seu quarto.

PER SORTIR DEL COMPROMIS

La Madrona és una xicota molt revinguda i formosa, que malgrat fer tres anys que ha quedat vídua, segueix els costums familiars que celebraven en vida del seu volgut marit.

No fa molts dies volgué convidar a casa seva a tota la família i amistats per celebrar la diada del seu sant. El menjador fins resultà petit per enquistar-hi tanta gent.

La Rosalia, única minyona que l'ajudava a servir i a atendre els convidats, davant de tanta feina, i essent justos els coberts de què disposava la senyora Madrona, feia els impossibles per fer quedar bé a la senyora de la casa. Tan bon punt veia un convidat que semblava que no podia acabar-se lo que tenia al plat, ja hi acudia per endur-se'n plat, forquilla i demés estres necessaris.

Era tant lo de pressa que anava, que quan va arribar l'hora de menjar-se la taronja, ningú tenia ja ni el ganivet.

La Madrona, veient la relliscada i volent dissimular la falta, es dirigí als seus convidats dient-los-hi:

—Mireu, nois: us l'haureu de pelar vosaltres mateixos amb els dits...

CAP GROS

PALLA NOVA

En el ram dels campions de Catalunya tenim palla nova. Els nois d'en Matas, atrevidots com un saltatell el diumenge a l'Iris, modestos com la violeta bosquetana, units com uns germans siamesos de molta família, amb més empenya que la processó de la Barceloneta, han fet la santíssima guitza al campió crònic, a la aristocràcia de la pilota casolana, als fenòmens sindicats que defensen — i això, molts dies, és un dir — els colors blau i grana que han inspirat a en Masferrer tants párrafos cursis, cosa de la que reconeixem que el club no en té la culpa.

Sí, senyors; els nois d'en Matas, i nada menys que a Girona, han portat la desolació i el dol més rigurós a la llar barcelonina. Està clar que en Gamper, en Cabot i en Nogareda es fan el càrrec de que en aquesta mena de joc tant n'hi ha per donar com per perdre, i avui per tu i demà per mi, i després dels uns els altres, i qui gemega, etc., però la massa de socis, els set mil que paguen relent i llueixen insignia, els incondicionals, els que tenen a n'en Piera (abans era l'Alcántara, però...) al capçal del llit, han sofert tal patada, que en moltes cases hi ha hagut gasto de camamilla, que és cosa que calma i reconforta.

Veuen? En canvi a càl «Europa» han ficat l'olla gran dins de la xica. Allí l'esbogerrament ha arribat a tal punt que fins en Julià trobà atlètic a en Bordoy, i en Matas opinà que l'Alcázar era bon moço.

Ens diuen—mai faltan males llengües—que aquests quatre dies hi ha hagut gasto de xampany, Romeos, xecs (i no eslovacs) i senyores. Com es coneix que els ve de nou, oi Torralba?

Tenim palla nova. Com és costum en tals casos, sortirà al saló, ai, al palenque, temerosa, un xic emocionada, però nosaltres que coneixem el panyo, pronostiquem que no farem un feio. No tenen asos, és cert, però tots són trumfos. I ja sabem que els asos no fan tuti.

Ara, a fer el caca fins a l'últim moment. L'enhora bona als uns, i als altres molts anys de vida per a pregar per la difunta.

I l'any que vé, tornem-hi, que «hi han més dies que llangonisses», que digué Nietzsche.

FUTBOL

Coses de l'altre dimecres i d'aquest diumenge

Ha vingut el metge, m'ha mirat, m'ha polsat, m'ha donat quatre copets a la post del pit i a l'esquena, m'ha ensorrat les mans al ventre i ha furgat desesperadament com si volgués pastar els meus budells per a convertir-los en un pa de desmesurades proporcions; seguidament ha diagnosticat:

—Llengua pastosa, orins forts, panxa dolorida i ressecació de bronquis. Aquest xicot té la grip futbolera, i vagi-li al darrera.

I aquí varen començar els meus mals de cap. Jo, per sobre de tot, havia de complir amb els meus deures de reporter, enviant a la redacció una dotzena de quartel·les parlant dels darrers partits cel·lebrats.

I així com hi ha qui, en moments de fortuna inesperada, clama, foll, la paraula «Eureka!», jo, redressat i sortint-me els ulls de la closca, vaig cridar:

—Candelària!

La raspa de casa que respon per aquest nom, vingué freturosa per a rebre més darreres voluntats. Jo vaig endreçar-li el següent parlament:

—Candelària, amiga mia: por un instante tendrás que engiponarte como puedas para hacerme de taquí-mecanógrafa. A ver si entre los dos aiximos de ésta con vida. De manera que ya estás cogiendo papel i llapidera i percura no hacer muchos gargots.

La noia, al principi, estava una mica esverada, però en aquest món tot és començar.

Es va aclofar al costat del meu llit i vaig començar-li a dictar:

—Girona presentaba una animació extraordinaria. Les cases de barrets...

—¡Reina Santísima! ¿Y qué es esto, señorito?

—Rés, no en facis cas. Ja t'hi portaré quan estigui bó.

La majoria eren Gamperians, però amb tot i rebre la sotregada de una derrota, es comportaren com a gent gran. Si això arriba a succeir en diumenge, molts pares haurien tingut de treure tota la seva autoritat paternal per a reduir a la obediència als seus marrecs.

En Cros s'acredità de ser el davanter centre millor que hi ha, no direm en el món, sinó en l'espacio.

En Julià, si algun dia els d'aquesta casa tenen necessitat d'enviar un representant a la Lliga de les Nacions, ens veurem molt honrats en que aquest sigui ell.

L'Artisus, en Pellicer i l'Alcázar, són els tres pots petitets de les tres bones confitures; en Pelaó i en Xavier, el de més talla de l'equip, són dos espases que deixen-los anar. En Vidal i en Serra, se'ls pot dir allò de «quan més anem, més valem». En Bordoy, un porteràs segur i amb menos paveria que en Zamora. L'Alegre, que va jugar en lloc de l'Olivella, ho va fer molt discretament, tant com si es declarés amb una menor.

—Quines coses té, senyoret!

—Tanqui això i no s'emboiqui; més tard ja la tornaré a cridar.

—Candelària!

—Mana, senyoret?

—Posa que el «Martinenc» va quedar campió del grup B, i que els de Terrassa, que volien lluir les seves facultats de corridos essent campions, i d'aquesta manera, entre ells i l'«Europa» acaparar el mercat de raspes, modistetes i altres variants del sexe femení, s'han tingut de quedar amb les ganes. Continuaran essent parroquians de la Caseta Blanca.

—Ai, Verge! senyoret, la Caseta Blanca!

—Candelària!

—Voy!

—Ja has anat a Canaletes a sapiguer els resultats dels partits d'avuy?

—Sí, senyoret. L'«Español» ha perdut per dos gols a cero enfront dels del «Victoria Liskow». Els de l'«Europa» han batut als sevillans per quatre gols amb aquella traça que tenen els de Gràcia. En canvi, els pobres sevillans no n'han pogut encolomar ni un.

Aquests nois de Gràcia són de lo més eixerit que corre. Cada dia n'aprenen més.

—Això no li pregunto, Candelària. Ja s'en pot anar a la cuina.

—Candelària!

—Vinc al moment.

—Es cert que aquell soldat que festeja amb vostè és conegut d'en Piera? Si és així, faci el favor de donar-me totes les novetats futbolístiques que sapiga respecte a la colla d'en Barça.

La raspa se'm cuadra. Els ulls li brillen. Pren els posats de una nova Agustina de Zaragoza. Es veu que lo que li diu el seu soldat, per ella és article de fe. Remena una mica les anques i engega:

—Entre els del «Barça» hi ha gran bat-i-bull. En Piera se'n va a l'«Español», i aquesta vegada va de debó. En Torralba deia a en Gamper: «Ens deixen, senyor Gamper, ens deixen! Jo, senyor Gamper, sempre seré fidel!» En Gamper va respondre: «Tu, fill meu, no trobaràs qui et vulgui, i tots els que ens restaran seran com tu».

LA ETERNA PREGUNTA

L'OU I LA GALLINA

Vet-aquí que una vegada trobant-me jo en certa vila, reunit amb els caps de brot que no coneixen més vida que menjar i no fer res..., cansats de fer la manilla, s'entaulà conversació de moltes coses distintes, i entre elles no va fallar la religió i la política. Després d'arreglar la Espanya com consumats estadistes, i de exposar certs programes que en el Congrés ni'ls somnien, entràrem a discutir de sermons i de vigílies, quan de una, el senyor rector em preguntà amb ironia: —Veiam si vostè em contesta a una pregunta molt llisa! —Si arribo a tant!—vaig dir jo— i la pregunta m'etziva. —Vostè què creu que's va fer primer, l'ou o la gallina? —La gallina!—vaig contestar. —Caram! I com s'ho explica, quan jo crec tot lo contrari! —Doncs fent cas de la doctrina. Ben clar ens diu que el Creador quan feu el món, un dels dies feu les plantes i animals... i animal és la gallina, i com de l'ou no'n diu res, vol dir que el ou no existia!

Cavilós quedà el mossèn clavada en terra la vista...; però un dels que escoltaven exclamà:—Tinc la mania que allavors ja hi havia ous... —Està clar, que ja n'hi havia—vaig dir;—però tinc d'advertir que parlem d'ous de gallina, i tocar uns altres ous, la cosa és ja molt distinta! No és lo que's discutia!

SADOR

—Pasi-ho-bé, i no s'oblidi de la meua direcció.
—Ja me'n recordo, ja...
—Es que si vol li apuntaré.

TARARI!... TARARI!...

Avui, dia memorable, que el benemèrit «Grupo Ojen» commemorarà amb un banquet de quinze pells quan hagi passat una centúria, reneix aquesta secció per bé de Deu i de «Mahoma su profeta».... Ja hi tornem a ésser! Heu-nos aquí de nou disposats a fer pàtria, tot i fent broma; a fer crítiques taurino-filosòfic-culturals, i fins a fer p...unyetes, a on segurament ens engegaran molt sovint, i més sovint encara els que hagin de sofrir les nostres censures. Abans de tot, vosaltres, els incommensurables papitaires, ens perdonareu que les «Banyes y Banyuts» no hagin sortit d'ençà que es va inaugurar la temporada, com era la seva obligació. Volíem fer-ho així, però fillets!, a nosaltres, que som una mena de aristocràcia del film entre els revisters de toros, ens agrada distingir-nos en els més petits detalls. Sí; igual que la concurrència chic del Liceu entra sempre després de començat, empipant als que ja hi són, nosaltres venim tard i amb rebombori; això sí, amb tota la distinció possible; perquè poden ben bé creure que no hi ha res tan empipador com fer les coses començant pel principi... I ara!

Aquest any la nostra tasca serà doble: vagi per endavant una felicitació als tauròfils barcelonins que tornen a fruit de la beneïda competència, gràcies a la qual es veuran moltes més coses amb molts menys calers. Ens oferiran les localitats perfumades amb cupó i regals, i nosaltres, els més humils dels vostres servidors, tindrem motiu per a demanar doble sou. No és res, però, como deia Shakespeare, algo es algo.

Ah! I els que han escrit interessant-se per aquesta secció, ja veuen que tot arriba a la seva hora... tot. Es regla que no falla; i quan falla la regla, segons diuen les dones, és la senyal més clara de que han bebido aceite.

Bueno! Comencem. Apa.

UNA TARDA «A PERROS»

Todo està igual,
parece que fué ayer...

Sí, amics meus, tot està igual o pitjor que l'any passat: per no canviar no han canviat ni els assessors que no hi entenen «papa» de toros; vam decidir-nos per anar a les «Arenas», perquè

volíem veure a en «Pedrucho», que sempre ha sigut una de les nostres afeccions més sinceres; ens agrada tant el seu art, que no més li hem trobat un competidor: Rafael el «Gallo». Hi ha una diferència: igualment que els que no saben fer més que la meitat de nedar, o sia anar cap a baix. En «Pedrucho» no sap fer més que lo que fa en Rafel quan li surt una tarda dolenta: té el seu mèrit, no hi ha dubte, però la gent «profana» no vol entendre aquestes coses, i ha agafat la costum de xiular sempre que el d'Eibar fa de les seves. Es una injustícia!...

Aquelles fugides d'en «Pedrucho» al primer Concha y Sierra, no va autoritzar-les en «Lagartijo» amb allò de: «Viene el toro, se quita usted?» I doncs! Per què les protestes?... A més a més cada u fa lo que sap i no lo que vol; vos-tes creuen que si algun dels tres «mestres» hagués sapigut col·locar-se, hauria fet la Providència tots els «quites»?... Segurament no; però mirin, és allò que deíem...

«Pedrucho», engegat a dida al seu primer «toro» de la mateixa manera que sonà la clàssica «flauta» al segon (quart de la tarda), va perdre l'«oremus»: el pobre animal morí víctima d'una angina de pit i de trenta dos «sablazos» dels trenta tres que va fer... el «vasco-catalán»; l'altre al sofrir, en forma de brindis, un innocent espectador que hi va correspondre amb un paperet que deia: «Vale por un cocido». No és pas gaire, però és tot lo que la «faena» mereixia.

Bejarano ha perdut més que un jugador de «combina»: no s'hi troba la seguretat i «temple» de la temporada anterior, per més que els «toros» eren de lo més ben educat que cal. Figurin-se! Un agafà a en Ribera i el va deixar desseguida perquè ensenyava el c...!

Doncs bé: malgrat això, repetim que en Bejarano no estava per lluir-se; gràcies a l'aborriment que acabà amb el seu primer Concha y Sierra, no sofrí el «bochorno» dels tres avisos dels que ja no més li faltaven dos; a l'altre «toro» va estar una mica més acceptable, però no lo bastant per què li donguessin l'«orella» com alguns «torrats» demanaven.

Pepito Belmonte, molt adornat a ratos i molt «patata» també a ratos, té sobre tot el defecte de mirar massa al públic, vingui o no vingui al cas. Vaja! Això de què a cada moment demani els aplausos no ens entra ni amb vaselina. L'es-

pasa, per ell, és un artefacte impossible de *manejar*, no mata ni cargols!...

«Cerrajillas», com sempre, fent d'àvia de tota aquesta quitxalla. «Torrijos», més lleig que mai; els de a cavall, empenyats en llençar-se a sobre dels «toros», picant menys que una puça agònica. Un d'ells crèiem que s'havia obert el cap contra la barrera, però no més va fer malbé l'estribo: diferències de duresa!

Els «toros» bons; nosaltres també; gràcies. Fins un altre.

TITO FLÀVIO

Tots sabran l'impressió que causa a un home quan li trenquen el fil, i això és lo que em passa a mi, que m'han trencat el fil de la meua existència tranquil·la i apacible.

Figurin-se, que quan estava mirant en quin monastir ingressaria, per apartar-me d'aquests llocs en que les dones, aquesta santa imatge que pel nostre mal feu el Creador, ens fan combregar amb rodes de molí, la veu del director del nostre setmanari em fa comparèixer al seu despatx.

—Banyetes—va dir-me,—és precis que s'encarregui de les ressenyes taurofíles del nostre PAPITU.

Davant d'aquesta ordre, vaig quedar immòbil; jo que buscava la meua tranquil·litat en un claustre, em veig obligat a tractar amb banyes.

I què me'n fan de por les banyes!

Per no desobeir lo que mana el nostre director, em vaig encarregar d'aquesta secció amb el dubte, per si sabia complaure els desitjos dels nostres benivolguts llegidors. Amen!!

Arribà per fi la tarda en que els destins de cada u es tornen realitat, i ja em tenen a mi a la Vella, ocupant un seient dels que el senyor Castillo ens té destinats als nois de la premsa.

Eren les tres i mitja en punt, quan el senyor Pastor, que presidia, feu la senyal per a que sortís el primer «toro».

Se me ocorreix un xiste dolent. En què s'assembla un president amb un que estigui costipat?

En que s'ha de servir del *moquero*.

Les quadrilles al redondel, apareix el primer toro. Quin toro, fills meus! Que ens en va donar de surts! Semblava la *grippe*, que els volia matar tots.

D'arrancada m'envia a n'en «Fortuna» a l'enfermeria, que el pobre no estigué a l'altura del seu nom. Es coneix que alguna gitana, el protegia. Seria la que estava a la barrera i que acudí a l'enfermeria a veure'l? Cara de gitana tenia, però per a mi la voldria. Ai, la mare!

En «València» se'n recordava de l'«Arroç en fesols i naps», i com li varen tocar els aperitius que el convidà en Fortuna, el noi es va veure apurat i va sortir del pas *como pudo*, exceptuant en el quint, que va estar a l'altura de la regió que s'anomena.

En «Nacional II», un heroe, encara que li fal-

ta molt per apendre. Quan va matar el tercer toro, que va caure com una pilota, vaig sentir unes tanguistes, que van dir «*qué bien la mete!*» No siguin mal pensats, es referien a l'espasa.

De la «gente del pie», una olla. La plaça va semblar tota la tarda el mercat del «Ninot» en vetlla de Nadal: tothom feia lo que volia.

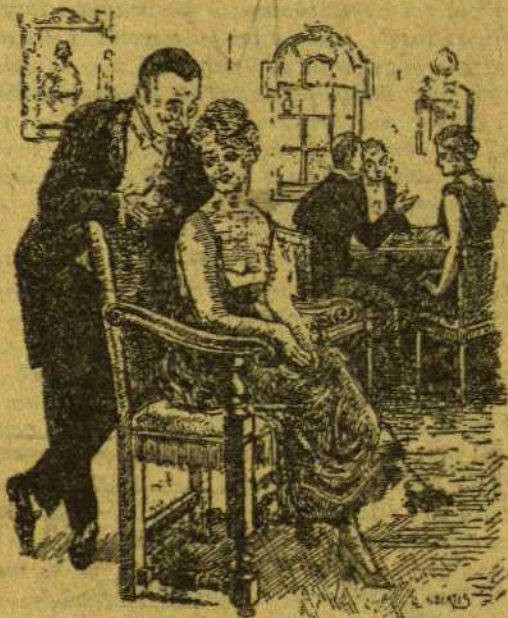
Direcció, cap.

En el quint, saltà al *ruedo* un capitalista, i no va fer pujar els marcs, perquè en «Nacional» va estar al quite, si no, me l'empareda.

L'entrada, ple el sol, i bona la sombra, en la que es veia cada *chiquilla*, que de bon gust m'haguera deixat posar banyes.

Fins un altre.

BANYETES

Ella: Dissimuli, que ens miren.

Ell: Això rai; també me'ls miro jo, i cregui que cada dia els trobo més frescos.

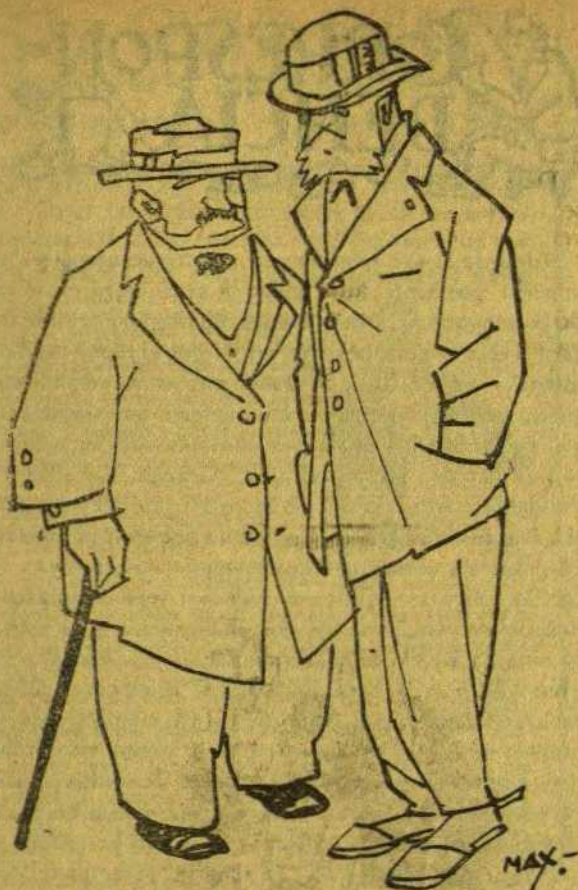
PENSAMENTS

(Del llibre en preparació «*Dos com s'ofeguen*».)

El patrimoni és la herència del pare. El matrimoni és la de la mare.

...

Us heu imaginat mai a la dona adorada fent ses necessitats amb dificultat? Val més que no ho feu!

—Això dels lloguers cada dia es posa pitjor. Fa més de quatre anys queestic esperant que em baixin sense coneguir-ho.

O CINQUES, QUE TOT VE DE CINE

BAJO DOS BANDERAS és l'exclusiva que fan al «Palace Cine». Si fos *Bajo dos pendones* res tindriem d'explicar als nostres llegidors, car els suposem as-sabentats de lo que pot dar això de sí. Ja siga per aver-ho vist a una professó, ja siga per aver-ho vist a cà la Raquel, o a un altre lloc d'aquests d'esbarjo i cosmopolitisme.

Però es tracta de dues banderes i és la nostra obligació la d'explicar-los-hi amb tot detall i amb aquell respecte cinic que ens caracteritza.

Si són servits anirem un moment a Argel. Reparin aquell *chasseur* francès i aquella mora. Treballen el suro, oi?; doncs nou mesos després ve al món *Cigarette*, una xamosa criatura a la que coneixem cantinera i amb uns d'allò com

un toro. L'empalt de moro li ha provat d'allò més.

Ara si tornen a ésser servits anirem un ratet a l'Anglaterra. Ja hi som, oi? Doncs reparin aquest germà que fa un crim i aquest altre que innocent paga el *pato*. No facin escarafalls, que això és cosa corrent al cine, i del cine parlem i no és cosa de quedar-se sense arguments per volguer filar prim.

El germà que se la carrega, agafa el barco i cap a Alger. Nosaltres el seguirem, i perdona, amic i cinic llegidor, aquestes anades i tornades, però fill, no hi ha més remei.

Com hauràs reparat, ja tenim a Víctor—el germà aquest es diu Víctor—junt amb *Cigarette*.

S'allista sota la bandera francesa i ensopega un coronel que és més dolent que l'aigua de Rubinat—i que ens perdonin els Llorach—i de resultes de que l'home fa figuretes de (*ajedres*, es diu exach?) i de que una princesa, antiga amiga seva se'n enamora de les figuretes, i de que el coronel se'n enamora d'ella, la cosa es posa tan malament, tan malament, que el condemnem a ésser fusellat.

Per altra banda els *jalifas* moros li busquen el *cuento* a *Cigarette*, i ella es deixa convèncer amb malícia i *trastienda*, i se l'emporten al desert.

Però els murrís dels moros, que són més pin-tes que l'Abd-El-Krim, que així reventi, pre-paren la gran traïció. Ara que no compten amb *Cigarette*, que quan el *jalifa* va per buscar-li el pecat, li clava una punyalada *en todo lo alto*, que mata al «*jalifa*» *sin puntilla*.

I ara ve lo bo. Una escena de l'afusellament. *Cigarette*, que corre en un cavall més lleuger que el vent. Els moros, darrera. Els francesos també. Una altra escena de l'afusellament. *Ciga-rette*, els moros i els francesos que continuen corrent. Les «*niñas bien*» que pateixen. Unes escenes meravellosament fetes dels exèrcits cor-rent a través del desert amb un «*simound*» que fa tremolar. Per fi arriba *Cigarette* a punt de rebre el tret que anava per ell.

Derrota dels moros—això no es veu tots els dies desgraciadament—i per fi *Cigarette* s'abraça amb en Víctor.

—T'estimo, t'estimo—diu en Víctor.

—I jo més—diu ella.

—Però estàs ferida—diu ell.

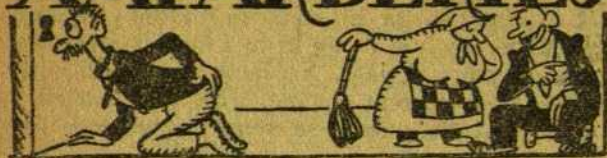
—Sí; però no pateixo, no tinc dolor, lo que t'espanta és la sang; però jo ja estic acostuma-da—diu, fent-li l'ullet.—Ara—afegeix—sóc feliç, molt feliç...

I s'acaba. Cal suposar que amb ell el perdo-nen i que ella es cura. Seria tan trist pensar que l'havien de dinyar tots dos!...

MUSSOLA

XAFARDERIES

*** De l'A B C :

«Servidumbre informada proporcionamos...»
Informada? Deu voler dir que té informes dels
amos.

*** Del mateix :

«Enseño corte y confección. Mercedes. Calle...»
Que ensenyen el *corte* aquí en tenim moltes.

*** Del mateix :

«Oposiciones a prisiones. Enseñanza rápida...»
Els deuen ensenyar a fer carteres.

*** De ídem :

«Doncella sabiendo su obligación se ofrece...»
Quina ganga!

*** De La Vanguardia :

«Muchacha de 20 a 25 años falta...»
Per què tans «anos»?

QUINTET JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la
a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

CORRESPONDENCIA

Maria de la O : Francament : com que nosaltres no
sabíem què dir-li, hem posat la seva lletra en mans
de la senyoreta Isabel, nostra distingida col·labora-
dora, i ella és molt possible que li pugui donar un bon
concell.—Sam : Lo que vostè ens conta és un cas
massa vulgar. Procuri enviar quelcom que tingui més
gràcia i sobre tot escrit per una sola cara del paper.
—Dos badocs : Ho aprofitarem. Gràcies.—A Planas :
Publicarem el xisto del pecat, que si bé no és massa
original té certa gràcia. Lo que no pot anar ni amb ro-
des, són els versos. —Sardinópolis : Sí, senyor : es
cert lo que vostè suposa de Nandu i serà complascut.
Sobres lo altre, què vol que li diguem? Que potser
es recorda un xic de'n Muñoz Seca.—Un nacapilopus
grec : El seu xisto és una variant d'un conte ja po-
pular. Malgrat això, com que està fet amb grapa, el
publicarem. —Tro Nerot : L'únic conte aprofitable
dels que vostè ens envia l'ha copiat d'un altre, i això
no està bé.—R. Toll : No passi ànsia que ja ho publi-
carem en un número especial que estem preparant.—
Marquès dels Mirallets : Ja veurem d'arreglar-ho per-
què es pugui publicar.—Albert Escoda : A vostè tam-
bé li haurem de tocar una mica, perquè sinó hauria
d'anar al cistell.

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BAENA.

No RUMIÏN MÉS! VOLEU
MENJAR ESPATARRANTMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital

Telefón 1216 A.

TALLERS I LABORATORIS
FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics.
Retocs, tiratges, ampliacions, repor-
tatge, informacions. Especialitat en
treballs d'aficionats. Preus mòdics.
NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

ACABA DE PUBLICARSE

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno
de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTO-
YEVSKY, titulada

LOS HERMANOS KARAMAZOV (LOS SENSUALES)

Novela de análisis minucioso de las más hondas y
sombrias pasiones. Estudio incomparable de las múl-
tiples emociones del alma. Maravillosa descripción de
las refinadas sensaciones que produce el dolor.

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos
literarios que ha producido la mente humana, adquiera
este libro. Un tomo de 350 páginas 3 pesetas.

De venta en kioscos y librerías.

EL CALOYO

Sale los sábados Precio: 10 cts.

(27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitaciones a 5 ptes. Barbara, 27 Teléfono 3211 A. Barcelona.—Gran confort i saletats de bany.—Teléfono privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 38, PRAL.
De 11 a 1 i de 6 a 8.
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica
del 686 i 914. Abonaments setmanals. 5 pessetes :: :: ::

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE
la matriz y ovarios (inflamación, fujos, desarreglos, etc.).
Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PEAT, 1, 1.º, esquina Salme-
rón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie.
fabricados por en-
cargos. La ruina de los pastores: Matcabres «Bapid». A la
primera vegada, E. I. P. — Lavajes y casa de curación: LA
MUNDIAL, Espalter, 6

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de venèreo No DESMAIEU que encara podeu curarvos seguint el tractament WEISS de la Farmàcia Americana. San Pau 70. És la prova avui mateix.

G A M I A N I

La gran obra d'En Musset

Preu: 1'25 pessetes

Vies urinaires-Sífilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 696-914. — Anàlisi de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, prof. Policlínica Farré Pujan.

Una publicació que és l'admiració dels
lectors pel seu verisme y realitat:

LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA

Grans quaderns setmanar al preu de 20 CÉNTIMS cada un

Títols dels publicats:

EL MUSIC-HALL CANALLA

LA CASA DE CITAS

UN BURDEL DE ATARAZANAS

DE CAMARERA A «COCOTTE» PASANDO POR
EL «IRIS-PARK»

LA CORRUPCIÓN DE MENORES

En prensa:

LAS DROGAS MALDITAS

En venda en tots els quioscos.

—Pensi que sóc sastre i en les tarjetes em poso: «César Llambroc, especial en la medida».